

Tu no eres aquell

Només érem dos desconeguts que jugaven, sense daus, a reinventar-se

Ell va dir piscines, ella trampolins.

Ell va dir planetes, ella va dir quins?

I quina pena es desencís, que rotunda i que valent;
no va ser, precisament, no va ser un final feliç.

Final feliç, Joan Miquel Oliver

Foto: Helena Eriksson

Et preguntaràs com pot ser que hagi trigat tan poc a oblidar-te. Però és que no t'he oblidat pas. Hi penso, de tant en tant. El que va fer aquella part valenta de mi -la que m'ajuda a aixecar el cap i a fer camí- és acceptar.

Que hi ha coses que no es podien forçar. Que no valia la pena tancar els ulls davant l'evidència. No fos cas que a l'obrir-los costés Déu i ajud tornat enrere. Vaig caure del quart núvol. Per dir-ho d'alguna manera, vaig despertar. I tot es va desmuntar. Amb els peus a terra i els fets al davant, vaig pensar que quina sort poder ser objectiva i allunyar-me quatre pams d'un nosaltres

fals. Tu no eres aquell. Ni jo aquella. Només érem dos desconeguts que jugaven, sense daus, a reinventar-se. A maquillar-se segons les pors i els desitjos. A dibuixar màscares entre llençols, ferides i gots, que recordo buits.

Potser no et preguntes res d'això. Qui sap si em responc a mi mateixa. Hi ha coses que el temps se les endú i llavors no saps què va passar i què no. Però avui el cel és ample i blau. Només hi ha un núvol petit, imprecís, mig esborrat. D'aquí a cinc minuts -o potser deu- alçaré la mirada i ja no hi serà.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=fVT0IQVGnZg>